

NYILAS ATILLA

Communio Balatoniensis

Ha Akarattján bemegyek a vízbe,
 akárcsak térdig
 – bőrhöz simul a háborítatlan
 reggeli hús –,
 ugyanabban a tóban vagyok,
 mint ha Kenesén mentem volna be,
 az az egy-két öböl nem is elválaszt,
 inkább összeköt.
 És ha nézek távolabb
 – valahol ott lehet Almádi –,
 látom, hogy ugyanaz a tó
 szelídíti az északi part hullámvonalát,
 s a kilátást Tihany félszigete koronázza.
 Ennek a fényes egységnek
 bal kéz felé Siófok is része,
 oda már egészen közeliek
 az áldott zamárdi vizek,
 s a szántódi kiszögellés
 további távlatokat nyit
 – amit az ember csak sejt,
 azt nyilvánvalóvá teszi a hit –,

arra húzódik a déli part további
 településeinek sora,
 mint láthatatlan viharjelzést,
 sugározzák az összetartozást,
 ott messze, rádobban a szív,
 Balatonfenyves hona,
 ifjúság remegő edénye,
augusztus reménye,
 átellenben meg Szigliget,
 a mieinknek az volt a Paradicsom,
 Keszthely öblében
 Gyenesdiás családi strandja,
 s a Badacsonyon már jóval túl
 a szépeplékű Zánka,
 és onnan nem messze Akali,
 istenem, ó, Akali!

Ugyanaz a víz,
 ha színe változik is,
 közös illata, selyme,
 s az egybefogó meghitt alak,
 az úrfelmutatás kelyhe!

NYILAS ATILLA

Búcsú

Balaton, Balaton,
ígértél valamit,
ezért volt nagy a hit
rég elmúlt nyarakon.

Balaton, Balaton,
most foglak szavadon:
élhessek szabadon,
szépen és szabadon!

Balaton, Balaton,
érzésed hova lett?
Izgalmad odalett,
engedj most szabadon.